

A close-up photograph of a woman's face, partially covered by a blue niqab. Only her right eye is visible, which is green and looking directly at the camera. Her eyebrows are dark and have been heavily lined with black makeup. The background is a solid, deep purple color.

DEJAN LUČIĆ

1.
ISLAMSKA
REPUBLIKA NEMAČKA
NOSTRADAMUSOVO PROKLETSTVO

Dejan Lučić

ISLAMSKA REPUBLIKA
NEMAČKA

I TOM
NOSTRADAMUSOVO PROKLETSTVO

Sadržaj

Od Nostradamusa do Orvela, <i>Radomir Smiljanić</i>	7
Prolog — Nostradamusovo prokletstvo	11
Susret na teheranskoj pijaci.....	16
Duboko grlo iz iranske tajne službe Morteza Jahavi	28
Susret u Istanbulu.....	36
Sveti Gral kao izazov.....	50
Agent „Niko“	64
Bekstvo iz Teherana.....	77
Raport.....	82
Tiha likvidacija „prijatelja“	93
Kako radi iranska tajna policija u Nemačkoj	97
Nemačka skrivena istina	109
Prodor u albansku mafiju	119
Veštac Parsifal	137
Operacija „Katapult“.....	143
Teledirigovani nemački špijun	158
Koplje sudbine iz muzeja	163
Korzikanski udar.....	175
Orgije uz ritual crne magije.....	179
Deveta islamska simfonija	184
Zeleni škorpion	193
Fatalna Margo	198
Operacija — Islamska mreža.....	203
Loža krvi.....	219
Na tragu Zelenog škorpiona	235
Osveta Evropi	242
Čuvari mistične istine	254
Igra pokvarenosti	263
Šok islama	268
Alban krade Hristov pokrov	274
Magijski terorizam.....	287
Nevidljivi majstori	292
Kineski faktor	297
Potruga za pravim Kopljem sudbine	302
Tajna seksualne magije	306
Sastanak sa agentom Profesorom u Sent Galenu.....	311
Vradžbina počinje da deluje na Margo	319

Kult moći	322
Kupac za Nepobedivog El Huseini	333
Sejtan radi svoj posao	340
Margo je vradžbinom zavedena	344
Srpski rakurs	347
Razgovor sa profesorom Miroljubom Jevtićem	356
Problemi Nepobedivog u Moskvi	366
Masonski prsten otkriva Dirigenta	376
Margo je zatrudnela	381
Pohod (ponovni) islama na Španiju	393
Iranska služba angažuje nemačkog agenta	397
Astralni dvoboj	406
Koplje Sudbine i Hristov pokrov stižu u Sarajevo	409
Nepobedivi je došao i otišao	417
Sep kreće u poteru za Nepobedivim kako bi ga spasao	424
Tajna baza u institutu u Žarkovu	430
Margo je kidnapovana	435
Margo je zavrbovana	445
Tajni KGB iz senke rukovodi operacijom	460
Tanger želi smrt Helmutu Kolu	471
Na tragu sufističke lože uz pomoć agenta Niko	475
Hazarska tajna	488
Nalog je izdat	500
Turabijeva senka	503
Susret sa Lejlom	509
Crnogorska krv	517
Da li su Albanci i Bošnjaci verski i vojni kvislinzi turske imperije	519
Kontakt sa ambasadom SAD	526
Mete postaju i Klinton, Širak	528
Susret sa Princom	529
Najveći muslimanski grad u Evropi je Pariz	533
Omar Abdel Rahman — sufistički poglavar za Ameriku	538
Odlazak u zamak	542
Poluga — Svetski islamski kongres	549
Priprema napada muslimana na muslimane da bi se optužili neonacisti	558

DEJAN LUČIĆ

Recenzent: Miladin Jovičić

Načelnik SDB za islamski terorizam MUP-a Srbije (u penziji)

ISLAMSKA REPUBLIKA NEMAČKA je više od špijunskog romana, to je PROROČANSTVO! Kao obaveštajac poznajem milje muslimanskih terorista, znam kako misle i rade. Većinu njih sam obrađivao na direktan ili indirektan način, sa nekima od njih sam i manipulirao. Na osnovu dugogodišnjih iskustava mogu reći, oni su oko mnogo čega podeljeni, pa čak i posvađani, ali su svi jedinstveni u tome da SVET MORA POSTATI ZEMLJA ISLAMA!

Ko stoji iza islamskog svetskog revolucionarnog pokreta, iza te žestoke energije koja ruši sve pred sobom, to nam ovaj neverovatan pisac, DEJAN LUČIĆ, sa lakoćom otkriva! Njegove analize i sinteze podataka koji su na izgled haotični, nelogični - umetnost pisanja pretvara u nauku vladanja svetom!

Pitam se da li je ovaj čovek ono što se predstavlja, ili nešto drugo! Da samo običan čitalac pomislio bih da je ovaj pisac siva eminencija tajne službe, kao što je nekada bio Lav Tolstoj, ali on to nije – ja bih znao! Ovako, pomišljam da je Dejan Lučić od onih koji znaju buduću istoriju - da nam je na kašikicu otkriva. Da li je i on samo jedan Templar ili Iluminat, možda mason ili srpski Džems Bond, na intelektualni način, to će istorija pokazati.

ISLAMSKA REPUBLIKA NEMAČKA je politički triler koji nam otkriva MOĆ ZELENOG ZMAJA - islama, koji u svom pohodu na Evropu, preko Kosova, Bosne, želi, hoće i može da ostvari visoki RITUAL SMRTONOSNE MAGIJE i tako ubije hrišćanstvo!

Ko podstiče islamizaciju Evrope, ko prenosi kult Kosova u Bavarsku i zašto, to nam otkriva ovo kapitalno delo koje je u sebi objedinilo znanje FUKOOVOG KLATNA Umberta Eka, opus Karlosa Kastanede ili lucidnost HENRIJA KISINDŽERA.

ISLAMSKA REPUBLIKA NEMAČKA, zajedno sa VLADARIMA IZ SENKE I TAJNAMA ALBANSKE MAFIJE može da bude udžbenik budućim obaveštajcima ali i političarima.

DEJAN LUČIĆ je čovek koji živi svoju legendu i čiji je zadatak da nam otkriva tajne koje ni špijuni ne znaju!

Dejan Lučić je postao institucija za sebe i kulturni pisac svih onih, koji iza vidljive politike traže-suštinu!

Prolog Nostradamusovo prokletstvo

Balkan, 1537. godine, rana jesen...

Stigavši na proplanak kojim se završavala šuma kroz koju je vodio put, jahač spazi udaljenu kasabu i zagleda se u njene krovove kao u sliku koju odrastao čovek prepoznaje iz detinjstva. Sklopio je oči i prizor pred sobom uporedio sa svojom vizijom. Tog trena je znao da je kasaba koja se vidi kao na dlanu SARAJEVO!

Namernik otvori oči i okrenu mazgu put hana koji se nalazio nasred kasabe u koju se uputio. Jašući nizbrdo, manje je gledao u put pred sobom, a više u varoš u koju ga nepogrešivo dovode slutnje i nemiri.

Sjahao je ispred hana oko koga su bili privezani lepi arapski konji. Po bogatstvu njihove opreme putnik zaključi da su gosti imućni ljudi i da hrana u hanu mora biti dobra, a smeštaj relativno čist.

Ušavši u mehanu, tajanstveni putnik se namerno pogrbi kako bi bio manje upadljiv muslimanima koji su razmetljivo jeli i pili. Debeli gostioničar sa čalmom na glavi i velikim opuštenim brkovima obradova se novom gostu i blagonaklono mu pokaza skromni astal u uglu mehane.

—Idete li iz daleka? — upita gostioničar na turskom jeziku.

—Iz Istanbula! — na nesigurnom turskom odgovori gost.

—Znači iz prestonice!

—Da! — kratko će namernik.

—Hoćete li jesti?

—Šta nudite?

—Pečenja svakojakog, a od kuvanog, teleću čorbu, nešto sarmi i Bosanski lonac.

—Imate li... — htjede putnik da izusti — krmetine, ali se uzdrža u poslednjem trenutku. Gostioničar upitno podiže obrve, a gost upita:

—Jaretine?

—Da!

—Dajte tu jaretinu i vina crnoga, naravno najboljeg! — Pogled mu krenu za gostioničarem, koji se provlačio između stolova i ljudi. Putnik oseti zadah loja, znojavih muških tela i balege koja je dopirala kroz otvoren prozor. U ušima mu se pomešaše zvuci ljudskog govora, smeha i zujanja neobično velikih muva, od kojih se niko nije branio, niti obraćao pažnju na njih.

Čovek okrenu glavu ka prozoru, kroz koji se videlo srce grada za koje će mu kasnije reći da se zove Bašcaršija.

Pijani Turci za stolom kraj njegovog burno su se smejali. Čovek jedva prepozna da pričaju o tome kako će Sultan ponovo krenuti na Beč, da ga sravni sa zemljom. Njegovo koncentrisano prislušivanje prekide gostioničar koji nehajno spusti hranu na drveni astal.

—Da vas pitam nešto, efendijo! — zaustavi namernik gostioničara koji je već krenuo ka drugom stolu.

—Izvolte gospodine! — reče mehandžija, čije je iskusno oko ispod skromne odeće gosta prepoznao putnika bogatog porekla.

—Imate li sobu blizu Vaše, za mene? Ostao bih u Sarajevu nekoliko dana...

—Ako išteš sobu blizu moje zbog straha od razbojnika, onda nemoj! Ovaj ti je han pod zaštitom Sultana i o svakom gostu se vodi naročit račun.

—Jok vala.. nije rad straha, od ljudi. Od mene ne bi ni vajdu videli jer sam ti ja travar, lekar... hećim — seti se najzad turske reči za svoje umeće.

—Koja ti je muka?

—Sveta bolest mi je muka! Kada mi dođe, valjalo bi da mi kogod turi krst u ruku...

—Alaha ti... nemoj krst! — prošaputa užasnuto mehandžija.

—Može i veliki gvozdeni ključ.

—Ključ može...

—Šta beše „sveta bolest“?

—Narod je zove — padavicom.

—I da je padavica od Alaha je, samo kad nije zarazno...

—Nije, nije... Samo mi u sobu stavi ključ, ključ mi stavi u ruku, a ruku i mene celoga na zemlju, kako ne bih pao i povredio se... Alaha ti učinimi tu dobrotu. Alah će ti dati svoje, a ovo ti je od mene — reče putnik i u već ispruženu šaku mehandžije spusti dukat.

—Imam sobu pored svoje. Poslednja vrata niz hodnik. Dajem ti je kao najrođenijem... Veliš da si hećim? Takvi nam ovde uvek valjaju. Plaćaš dukatima, a nije ni stigao glas o tebi. Kako se zoveš, jesi li kaurin? Vidar okrete glavu ka radoznom gostioničaru. Mogli su da osete dah jedan drugome. Gledajući ga hipnotizerski čovek izusti svoje ime:

—Ja sam Mišel Nostradamus!

Nekoliko trenutaka nastaje tajac kao da je stalo vreme, a potom se sve vrati tamo gde je stalo pre nego što je mehandžija upitao gosta za ime.

U urednoj i čistoj sobi bez ijedne muve Mišel Nostradamus sedeo je za stolom, pisao i računao samo njemu znane reči i brojeve. Blizu ponoći, Turci u mehani se ozbiljno posvađaju. Jedan od njih izvadi hadžar i probode drugog. Galama se pojača, pa potom potpuno umiri. Gostioničar utrča u sobu Nostradamusa i prošaputa:

—Ti reče da si hećim. Dođi pa pokaži kakav si i od kojih, jer će onaj ranjeni Alahu na istinu!

Nostradamus mirno uze torbu punu melema i trava i naredi gostioničaru da spremi vruću vodu i čiste čaršave.

Iste noći kroz kasabu se proneo glas o čudnom hećimu koji je iz mrtvih vratio ranjenog Turčina.

Nostradamus je ušao u svoju sobu vidno uzbuđen. Osetivši da napad dolazi, on pozva mehandžiju, a potom se pripremi za ono od čega nije mogao pobeći.

Gostioničar mu ugura ključ u šaku. Lice bolesnika se treslo, krivilo u grču, oči su mu bile namah zatvorene, namah razrogačene. Covek je buncao, otimao se, koprcao i tresao. Gostioničar je mislio da mu se duša bori sa samim Šejtanom.

Odjednom, telo se opusti i umiri. Čovek na podu bio je mokar od znoja. Otvorio je oči.

—Živ li si kaurine? — upita Turčin.

—Jesam prošlo je... Svašta sam video.

—Šta se to da videti, kad si žmureo.

Čovek je teško disao. Opet je pogledao gostioničara pravo u zenice, onim istim pogledom kroz koji mu je rekao svoje ime:

—Video sam budućnost!

Uvučen i sam u čudni život svoga gosta, mehandžija približi svoje uho vidarevim ustima i uplašeno zapita:

—Kakva je?

Nostradamus sklopi oči i poče da govori kao da čita:

— Evropa će biti islamska, ali ti to nećeš doživeti... Neću ti ništa više reći...

— Hvala Alahu! — reče gostioničar i veseo ode u mehanu da javi proročanstvo.

Ostavši sam Mišel Nostradamus lagano ustade i poče da piše ono što je mehandžiji rekao, ali uvijeno, u metaforama, kako bi samo posvećeni u tajnu ovo razumeli:

—Orijentalni će napustiti svoje stalno boravište, preći preko Apenina, da vide Francusku... I svakoga će bičem svojim udariti...

(Centurije II/29)

—Francusko, trudi se da moju reč uzmeš u obzir!

(Centurije III/24)

—Zbog nesloge i nemarnosti Francuske, Muhamedu će biti otvoren ulaz!

(Centurije I/18)

—Islam nalazi otvorena mesta!

(Centurije X/31)

—Da bi bila u Dunavu, doći će sa Rajne velika kamila.

(Centurije V/68)

—Germansko carstvo iz trbuha će izjesti islamski crv.

(Centurije V/72)

Nostradamus se ispravi i ruka stade sa pisanjem. Znoj ga je oblivaao. Znao je da je ponovo video budućnost. Sve je zapisao...

Gostioničar ponovo banu u sobu.

— Glasnik krenu za Stambol da javi Sultanu da će Evropa biti islamska

— Poranio je moj mehandžijo!

— Proklet da sam ako Sultana prevarim! — tužno reče Turčin.

— *Proklet sam ja što Sultan će istinu rano čuti, a moj narod kasno!!!*

— Šta to znači?

— To ti je moje prokletstvo!

Michel Nostradamus

Susret na teheranskoj pijaci

Teheran...

„Nedostajao mi je ovaj grad“, pomisli čovek stojeći kao izgubljen. Dozvolio je sebi trenutak nepažnje, zatvorio oči i punim plućima udisao naročitost ovog neobičnog mesta. Težak i neponovljiv miris kebaba od ovčetine ispunio mu je nozdrve. Do ušiju mu dopre prigušena muzika orijenta, a telo mu se opusti kako bi lakše osetio strujanje vazduha koje kao dodir ostavljaju za sobom užurbani prolaznici.

„To je osećaj davnih vremena“ — nastavi čovek svoju misao i razvuče usne u osmeh. Sa tim blaženim izrazom lica i zatvorenim očima izgledao je prilično čudno. U nekim drugim vremenima ljudi bi ga zagledali, pravili šale na njegov račun ili bi se glasno nasmejali njegovoj bezazlenoj igri.

Čovek je stajao kao ukopan, udubljen u misao i sećanje koje se u ovom okruženju mirisa i zvukova nametalo kao sama stvarnost.

Bilo mu je šest godina kada ga je otac, vojni ataše pri nemačkoj ambasadi — prvi put poveo sa sobom u ovaj grad. Radoznalo i uzbuđeno posmatrao je kroz okrugli avionski prozor čudne prizore. Setio se očevog smeha kada je rekao kako mu to što vidi liči na nizove malih garaža za njegove automobilčice, a da se ljudi koji hodaju pravim ulicama kreću kao mravi. „To je pijaca u južnom Teheranu“ — odgovorio mu je otac, objašnjavajući kako je trgovina vrsta naslednog zanata, deo igre u kojoj uživaju i onaj koji robu nudi i onaj koji je kupuje.

Godinama potom dečak je rastao učeći farsi jezik i provodeći najlepše trenutke na teheranskom bazaru koji je pamtio kao mesto puno smeha, muzike, vedrine i kao, doslovno, jedini prostor na planeti u kom je mogao da nađe apsolutno sve što poželi da kupi. „To je pijaca u južnom „Teheranu“ — nesvesno ponovi davno izgovorene očeve reči i otvori oči: „Ali to više nije ona moja pijaca“ — nastavi misao koja ga uozbilji i namršti.

Njegove 'garaže' netaknute već pola veka, bile su oronule, sive, sa fasadama.. U njima prašnjava roba, nagomilana bez reda i više podseća na zapušteni magacin nego li na dućan koji treba da nečiju pažnju. I sami oronuli, posiveli i dronjavi, trgovci su ličili na te svoje zapuštene dućane. Njihov pogled je neodređen, oči prazne, a tromi i teški. Potpuno odustvo osnovnog trgovačkog duha, interesovanja...

„Homeini“—izgovori čovek ime koje je bilo odgovor na otužnu sliku Teheranske pijace

Teheranska pijaca je, u stvari, metafora celog jednog društva, jedne ideologije, sistema u kom je zabranjena elementarna ljudska sloboda, zabranjena muzika, smeh, sloboda kretanja i govora, zabranjena i kažnjiva svaka misao izvan Kurana i izvan Homeinija. Slika jednog sistema koji sveo na poslušnike, na prazne misli, automate, na osećanje da je svakom neprijatelj, na potrebu da svako svakog špijunira i pročue. Duboko skrivene misli ostaju skrivene do groba, jer izgovorene optužnica koja vodi u smrt.

„Jedino što ispunjava njihov pogled je tupost! Iz praznih očiju ništa ne možeš da dokučiš. Razvili su tu prazninu kao odbrambeni mehanizam“ — završi čovek svoju poražavajuću spoznaju jednog novog grada tako različitog od onog kojeg je pamtio iz detinjstva. „Toliko učenja, javnih dokumenata i dosijea, toliko znanje, a niko mi nije rekao kako ljudi nose u glavi prazne oči i govore reči koje ne znače ništa!“

Nakon godina školovanja i priprema za agenta tajne službe, evo ga **ponovo** u Teheranu, na pijaci, na svom novom zadatku.

Prenut iz sećanja, razočaran slikom za koju su ga pripremali, Evropljani udahnu duboko, vrati se u stvarnost i poče nepogrešivo da izvršava svoj jednostavni zadatak. Nezainteresovano je kupovao bakaluk i trpao ga u korpu.

— Koliko riala? — upita trgovca krompirima koji mu reče cenu u tumanima.¹

„Bar se to nije promenilo" — pomisli kupac i nasmeja se toj neobičnoj trgovačkoj potrebi da cenu robe izgovara u najmanjim apoenima iranskog novca.

Podigavši pogled sa tezge pune povrća, Evropljanin se izgubi u masi ljudi i fizionomija koji su kao reka tekli glavnim prolazom teheranske pijace. Hodajući u toj masi, osećao je kako mu neko pogledom prikiva teme. Okrenuo se naglo i spazio ženu zabrađenu u crni čador kako stoji i nestvarno ga posmatra plavim, krupnim očima. Ali, bujica ljudi u hodu ne prašta mirovanje. Primoran na kretanje, čovek poče da hoda unazad, a žena se okrenu i izgubi u masi. Muškarac je stigao da primeti njen pogled tako različit od onih nedokučivo praznih pogleda svuda oko njega.

Iako pritisak na temenu više nije osećao, čovek se često okretao tražeći tajanstvenu ženu. Neko vreme je hodao glavnim prolazom, a onda, već siguran da su i pogled i devojka stvar slučajnosti ili priviđenja, skrenuo je u ulicu pored bazara.

Evropljanin uđe u prilično čistu mesaru. Taman kada je hteo da zausti porudžbinu na vratima se pojavi Iranac i stade iza njega. Mesar, star i neobično mršav za čoveka svoje profesije, napravi okret i, praveći se da nije video Nemca, ljubazno se osmehnu čoveku svog naroda i vere i usluži ga preko reda. Kada ovaj izađe praćen osmesima i zahvaljivanjem trgovca, Evropljanin, nimalo ljut što ga je mesar prevideo, na solidnom farsi jeziku poruči šest pilića. I dok se trgovac koji je očigledno očekivao porudžbinu, savijao da dohvati robu ispod tezge, kupac pogleda kroz izlog. Bio je prilično iznenađen kada je preko puta radnje prepoznao plave oči koje su ga netremice posmatrale. Znao je da ne sme da pravi nagle pokrete, da ne sme da potrči za njom niti da je sretne. Njegov zadatak je da bezbedno preuzme svih šest pilića. Ipak, mladić lagano zavuče ruku ispod širokog prsluka i opipa mali, dobro sakriveni pištolj.

— Kao što ste poručili telefonom, gospodine! — bila je rečenica mesara koja je trgla mladog čoveka. Skrenuo je pogled sa devojke i pogledao čoveka sa druge strane. Mladića nije iznenadila trgovčeva rečenica, iako nikakve telefonske porudžbine nije bilo. Sve je bilo deo špijunske igre, koja je zavaravala tajnu policiju Irana.

U jednom od šest pilića sakriven je mikro film sa izveštajem koji dolazi iz samog VEBAK-a, najtajanstvenije obaveštajne službe Azije koja je zasnovana na globalnoj ambiciji: izvozu islamske revolucije!

Svestan važnosti svoje „porudžbine", mladić je preuzeo dragoceni teret šest pilića pripremljenih za roštilj. Platilo je i krenuo ka izlazu.

Devojke sa tajanstvenim očima više nigde nije bilo...

Ostatak možete pročitati u istoimenoj knjizi!

---

¹ 1 RIAL=100 Tumana